

ČESKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavního soudu

J m é n e m r e p u b l i k y

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Jana Svatoně, soudkyně zpravodajky Veroniky Křesťanové a soudkyně Daniely Zemanové o ústavní stížnosti stěžovatele **J. Ž.**, zastoupeného Mgr. Ing. Vlastimilem Němcem, advokátem, sídlem Kadaňská 3550, Chomutov, proti usnesení Nejvyššího soudu č. j. 11 Tdo 109/2025-664 ze dne 19. března 2025, usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 4 To 312/2023-555 ze dne 13. března 2024 a rozsudku Okresního soudu v Chomutově č. j. 25 T 84/2021-505 ze dne 7. června 2023, za účasti **Nejvyššího soudu, Krajského soudu v Ústí nad Labem a Okresního soudu v Chomutově**, jako účastníků řízení, a **Nejvyššího státního zastupitelství a Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem**, jako vedlejších účastníků řízení, takto:

I. Rozsudkem Okresního soudu v Chomutově č. j. 25 T 84/2021-505 ze dne 7. června 2023 vyjma zprošťujícího výroku, usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 4 To 312/2023-555 ze dne 13. března 2024 vyjma výroku II a usnesením Nejvyššího soudu č. j. 11 Tdo 109/2025-664 ze dne 19. března 2025 bylo porušeno právo stěžovatele na soudní ochranu vyplývající z čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

II. Usnesení Nejvyššího soudu č. j. 11 Tdo 109/2025-664 ze dne 19. března 2025 se proto ruší.

III. V rozsahu požadavku na zrušení rozsudku Okresního soudu v Chomutově č. j. 25 T 84/2021-505 ze dne 7. června 2023 vyjma zprošťujícího výroku a usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 4 To 312/2023-555 ze dne 13. března 2024 vyjma výroku II se ústavní stížnost zamítá.

IV. Ve zbylém rozsahu se ústavní stížnost odmítá.

Odůvodnění:

**I.
Úvod**

1. Ústavní soud v nálezu řeší situaci, kdy byl stěžovatel odsouzen za pokus zločinu maření spravedlnosti podle § 21 odst. 1, § 347a odst. 2, odst. 4 písm. c) trestního zákoníku, jímž směřoval k tomu, aby jeho syn nebyl dále trestně stíhán a odsouzen mj. pro zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 trestního zákoníku. Naplnění kvalifikované skutkové podstaty podle § 347a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku obecné soudy dovodily z toho, že neodsouzení za loupež představuje nemateriální prospěch odpovídající částce nejméně 1 mil. Kč, tedy značný.
2. Ústavní soud dospívá k závěru, že výklad obecných soudů, podle kterého požadavek „získání značného prospěchu“ použitý v § 347a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku může být naplněn i tehdy, má-li prospěch (zcela, nebo částečně) nemajetkový charakter, z ústavního hlediska ob stojí. Obecné soudy jsou však povinny přesvědčivě odůvodnit, proč lze konkrétní nemajetkový prospěch považovat za značný. Nemajetkový prospěch může spočívat i v tom, že se někdo v důsledku maření spravedlnosti má vyhnout trestnímu stíhání, odsouzení a potrestání.
3. V posuzované věci ale dospívá k závěru, že obecné soudy dostatečně neodůvodnily, proč stěžovatelem konkrétně sledovaný nemajetkový prospěch lze označit jako „značný“, čímž porušily stěžovatelovo ústavně zaručené právo na soudní ochranu.
4. Ústavní soud se zabýval i otázkou, zda bylo v trestním řízení dostatečně prokázáno naplnění znaků základní skutkové podstaty maření spravedlnosti podle § 347a odst. 2 trestního zákoníku. V této souvislosti neidentifikoval žádné ústavněprávní pochybení, které by bylo možno obecným soudům vytýkat.

II.**Namítaná porušení ústavně zaručených práv a obsah napadených rozhodnutí**

5. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky a § 72 a násl. zákona o Ústavním soudu se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví označených rozhodnutí s tvrzením, že jimi došlo k porušení jeho ústavně zaručených práv zakotvených v čl. 36 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 a 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
6. Z ústavní stížnosti a jejích příloh se podává, že napadeným rozsudkem Okresního soudu v Chomutově byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání pokusu zločinu maření spravedlnosti podle § 21 odst. 1, § 347a odst. 2, odst. 4 písm. c) trestního zákoníku, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání dvaceti čtyř měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání třiceti měsíců. Skutek, za nějž byl stěžovatel odsouzen, spočíval – stručně vyjádřeno – v tom, že stěžovatel (společně se dvěma dalšími osobami) požádal poškozeného V. R. (poškozený) o změnu výpovědi a stažení trestního oznámení proti svému synovi I. K. (syn stěžovatele) s tím, že poškozenému za to zaplatí cca 5 000 Kč. Syn stěžovatele byl trestně stíhán (společně s další osobou) pro zločin loupeže a přečin porušování domovní svobody. Dalším výrokem napadeného rozsudku okresního soudu byl pro odlišný skutek zproštěn obžaloby spoluobžalovaný syn stěžovatele.

7. Proti rozsudku okresního soudu podal stěžovatel odvolání, které Krajský soud v Ústí nad Labem napadeným usnesením zamítl.

8. Nejvyšší soud napadeným usnesením dovolání stěžovatele podle § 265i odst. 1 písm. e) trestního řádu odmítl jako zjevně neopodstatněné.

III.

Argumentace stěžovatele

9. Stěžovatel namítá, že žádost o stažení trestního oznámení nenaplnuje znaky skutkové podstaty trestného činu maření spravedlnosti podle § 347a odst. 2 trestního zákoníku. Poukazuje na to, že poškozený opakovaně uvedl, že po něm bylo požadováno stažení trestního oznámení, nikoli změna výpovědi. Tvrdí, že není logické, aby po svědkovi žádal změnu výpovědi, neboť jako právní laik byl přesvědčen, že stažením trestního oznámení řízení skončí. Odkazuje na některé svědecké výpovědi s tím, že neprokazují jeho vinu. Upozorňuje, že poškozený nemohl učinit žádný úkon, který by vedl k zastavení trestního stíhání jeho syna. Tvrdí, že v řízení nebylo prokázáno ani to, že poškozenému nabídl finanční prospěch, ani jeho úmyslné zavinění.

10. Stěžovatel dále brojí proti závěru obecných soudů o naplnění kvalifikované skutkové podstaty trestného činu maření spravedlnosti obsažené v § 347a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku. Poukazuje na to, že jeho syn byl ve výsledku odsouzen k podmíněně odloženému trestu odnětí svobody, takže podle něj změna výpovědi poškozeného nemohla synovi získat prospěch odpovídající částce alespoň 1 mil. Kč. Odmítá závěr obecných soudů, že při neodsouzení pro zvlášť závažný zločin loupeže lze automaticky uvažovat o nemajetkovém prospěchu odpovídajícímu uvedené výši, resp. v daných souvislostech považuje vyčíslení nemajetkového prospěchu za věc takřka nemožnou. Poukazuje na některé případy, jež pokládá za srovnatelné, kdy osoby nezákonně trestně stíhané ze spáchání trestného činu právně kvalifikovaného stejně jako u jeho syna získávají z rozhodnutí civilních soudů mnohonásobně menší odškodnění nemajetkové újmy, než je částka 1 mil. Kč. Obecným soudům vytýká, že nereagovaly na jeho obhajobu a námitky. Má za to, že v jeho věci měl být aplikován princip *in dubio pro reo* a zásada subsidiarity trestní represe. Obecné soudy podle jeho názoru nepostupovaly v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů.

IV.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

11. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas – až na výjimku – oprávněným stěžovatelem, jenž byl účastníkem řízení, v němž byla vydána napadená rozhodnutí. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Ústavní stížnost je (§ 75 odst. 1 téhož zákona *a contrario*) přípustná, neboť stěžovatel vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svých práv.

12. Stěžovatel ústavní stížností napadá rozsudek okresního soudu a usnesení krajského soudu jako celek. Jak však bylo uvedeno, okresní soud rozhodl i tak, že (pro jiný skutek) zprostil obžaloby spoluobžalovaného syna stěžovatele a krajský soud rozsudek okresního soudu (na základě odvolání státního zástupce) v této části zrušil a věc v rozsahu tohoto zrušení vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Ve vztahu k těmto

částem rozsudku okresního soudu a usnesení krajského soudu stěžovatel není oprávněnou osobou.

V.

Vyjádření k ústavní stížnosti a replika stěžovatele

13. Ústavní soud si od okresního soudu vyžádal jím vedený spis sp. zn. 25 T 84/2021 a vyzval účastníky řízení i vedlejší účastníky řízení k vyjádření se k ústavní stížnosti.

14. Nejvyšší soud uvedl, že stěžovatel v ústavní stížnosti uplatňuje totožné námitky, které vznášel v průběhu trestního řízení, a i nadále prosazuje vlastní verzi skutkového děje. V této souvislosti odkázal na odůvodnění všech napadených rozhodnutí. S odkazem na judikaturu konstatoval, že prospěchem se rozumí výhoda, která může mít materiální i nemateriální povahu. Připomněl, že zákonodárce v § 347a odst. 3 písm. a) trestního zákoníku nestanovil žádné kvantifikační hledisko prospěchu. Právní názor o naplnění § 347a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku považuje i nadále za správný a zákonný, neboť cílem stěžovatele bylo to, aby se nadále nekonalo trestní stíhání vedené mj. pro zvlášť závažný zločin loupeže, tedy typově nejzávažnější čin z hlediska kategorizace deliktů. Poukázal na to, že stěžovatel byl odsouzen za spáchání pokusu (tedy nikoli dokonaného) trestného činu, přičemž otázka správnosti posouzení jeho jednání jako pokusu nemohla být v dovolacím řízení předmětem přezkumu. Uzavřel, že podle jeho názoru nedošlo k porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces, ani jiných jeho ústavně garantovaných základních práv či svobod, a navrhl, aby Ústavní soud ústavní stížnost odmítl jako zjevně neopodstatněnou.

15. Krajský soud sdělil, že nepovažuje za potřebné se k ústavní stížnosti vyjadřovat, neboť vše podstatné k věci uvedl v odůvodnění napadeného usnesení.

16. Okresní soud uvedl, že při stanovení právní kvalifikace, jímž byl stěžovatel uznán vinným, byl veden komentářovým výkladem k § 138 trestního zákoníku (neupřesnil, o jaký konkrétní komentář se mělo jednat), rozhodnutím Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 893/2013 a doktrinárními výklady. Konstatoval, že prospěch může mít i nemajetkovou podobu. Při určování jeho výše v posuzované věci vycházel z dopadu možného trestu odnětí svobody, jehož uložením byl stěžovatelův syn ohrožen do jeho majetkové sféry, konkrétně z případného ušlého výdělku odpovídajícího násobku průměrné mzdy z výměry uloženého trestu. Vycházel dále z veřejně dostupných informací Českého statistického úřadu o výši průměrné hrubé měsíční mzdy stanovené pro rok 2020 (částka ve výši 35 611 Kč), tj. pro období, ve kterém byla posuzovaná trestná činnost spáchána, a dospěl tak k závěru, že již pouze materiální zisk představující možný příjem za dobu případného výkonu trestu odnětí svobody uloženého na samé spodní hranici trestní sazby zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku by dosahoval částky blízké se hranici 1 mil. Kč. Z toho dovodil, že samotný materiální zisk stěžovatelova syna (který byl pro loupež stíhán), představující možnost výdělku oproti případnému výkonu nepodmíněnému trestu odnětí svobody či nařízení výkonu podmíněně odloženého trestu odnětí svobody, představuje nepochybně značný prospěch, ke kterému stěžovatel ve prospěch svého syna směřoval. Podotýká, že neodsouzení stěžovatelova syna pro loupež by bylo spojeno též s významným nemateriálním prospěchem odpovídajícím značnému prospěchu, a to zejména v podobě možnosti účasti na výchově dítěte.

17. Nejvyšší státní zastupitelství uvedlo, že stěžovatel opakuje v ústavní stížnosti svou obhajobu a námitky, které uplatňoval již v průběhu trestního řízení. Také ono připomnělo,

že podle judikatury se prospěchem rozumí výhoda, která může mít materiální i nemateriální povahu. Odkázalo na komentářovou literaturu (konkrétně na komentář ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 4358-4390), podle které se prospěchem ve smyslu § 347a odst. 3 písm. a) trestního zákoníku může rozumět i prospěch nemateriální povahy, z čehož dovozuje, že není důvod k tomu, aby v případě kvalifikované skutkové podstaty uvedené v § 347a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku bylo možno uvažovat jen o prospěchu materiálním. Podotýká, že výkladové pravidlo podle § 138 odst. 2 trestního zákoníku při posuzování nemateriálního prospěchu nelze uplatnit a rozsah nemateriálních výhod by měl být z hlediska závažnosti toliko srovnatelný s rozsahem materiálních výhod, což v případě značného prospěchu předpokládá srovnatelnost s prospěchem ve výši alespoň 1 mil. Kč. Na rozdíl od stěžovatele nespátňuje žádný důvod pro to, aby při výkladu uvedeného pojmu bylo přihlíženo k vyčíslení imateriální újmy v penězích, a to již z toho důvodu, že pojmy „prospěch“ a „újma“ jsou pojmy zcela odlišnými. Nejvyšší státní zastupitelství vyjádřilo názor, že pro běžného obyvatele obecně bude mít nepochybně větší význam, že nebude pravomocně odsouzen pro zvlášť závažný zločin, než že v občanskoprávním sporu dosáhne na částku 1 mil. Kč. Proto se přiklonilo k závěru obecných soudů, že neodsouzení stěžovatelova syna pro trestný čin, náležející do subkategorie nejzávažnějších trestných činů (tedy pro zvlášť závažný zločin), jenž je ohrožen vysokým trestem odnětí svobody, lze považovat za značný prospěch ve smyslu § 347a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku. Zdůrazňuje vysokou typovou závažnost loupeže, a naopak podle jeho názoru není rozhodující, že soudy ve výsledku stěžovatelovu synovi neuložily trest odnětí svobody spojený s přímým výkonem, mj. proto, že i při podmíněně odloženém trestu odnětí svobody nad odsouzeným visí hrozba přeměny takového trestu. Z uvedených důvodů navrholo, aby Ústavní soud ústavní stížnost odmítl jako zjevně neopodstatněnou, popř. aby jí zamítl.

18. Krajské státní zastupitelství v Ústí nad Labem uvedlo, že s námitkami stěžovatele se nelze ztotožnit a ústavní stížnost je třeba vyhodnotit jako zjevně neopodstatněnou. Má za to, že vina stěžovatele byla vyslovena na základě řádně a kompletně provedeného dokazování, které probíhalo v souladu se základními zásadami trestního řízení. Rekapituluje výsledky provedeného dokazování a poukazuje na okolnosti, z nichž bylo dovozeno stěžovatelovo úmyslné zavinění. S odkazem na judikaturu, týkající se trestného činu zjednávání výhody při zadávání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 trestního zákoníku uvádí, že prospěchem může být i výhoda nemateriálního charakteru. Odmítá názor stěžovatele, že by se výše prospěchu (předpokládaného v kvalifikovaných skutkových podstatách trestného činu maření spravedlnosti) měla určovat podle výše náhrady nemajetkové újmy přiznávané osobám nezákonně stíhaným. Podle něj si lze jen stěží představit, že by takové hledisko mohlo být kryto zaviněním pachatele trestného činu maření spravedlnosti. Uvádí, že v případech, kdy pachatel trestného činu maření spravedlnosti sleduje svým jednáním cíl v podobě zproštění obžaloby či zastavení trestního stíhání pro určitý trestný čin, je možno při určování intenzity takového nemateriálního prospěchu vycházet ze zákonné trestní sazby stanovené za daný trestný čin. Výsledkem této úvahy by podle něj měl být závěr, že odvrácení odsouzení pro zvlášť závažný zločin (o které šlo i v nyní posuzované věci) lze považovat za prospěch dokonce velkého rozsahu. Domnívá se, že z hlediska posouzení prospěchu je bezpředmětné, jaký trest byl nakonec stěžovatelovu synovi uložen, neboť tato skutečnost nemohla být stěžovateli v době jeho jednání známa.

19. Okresní státní zastupitelství v Chomutově se k ústavní stížnosti nevyjádřilo, a v souladu s poučením, kterého se mu spolu s výzvou k vyjádření dostalo, se tak vzdalo

postavení vedlejšího účastníka (§ 28 odst. 2 a § 63 zákona o Ústavním soudu ve spojení s § 101 odst. 4 občanského soudního řádu).

20. Ústavní soud zaslal obdržená podání stěžovateli na vědomí a k případné replice. Stěžovatel možnosti repliky nevyužil.

VI.

Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

21. Ústavní soud je podle čl. 83 Ústavy soudním orgánem ochrany ústavnosti a tuto svoji působnost vykonává mimo jiné tím, že podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod [srov. též § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu]. Není součástí soustavy soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy), není jim instančně nadřizen a nezasahuje do rozhodovací činnosti soudů vždy, když došlo k porušení „běžné zákonnosti nebo k jiným nesprávnostem“, ale až tehdy, představuje-li takové porušení zároveň zásah do ústavně zaručeného základního práva nebo svobody [srov. např. nálezný sp. zn. II. ÚS 45/94 ze dne 25. ledna 1995 (N 5/3 SbNU 17)]. V řízení o ústavní stížnosti tedy není sama o sobě významná námitka „nesprávnosti“ napadeného rozhodnutí, a není rozhodné, je-li dovozována z hmotného nebo procesního (podústavního) práva.

22. Jako neopodstatněné vyhodnotil Ústavní soud stěžovatelovy námitky týkající se prokázání naplnění znaků základní skutkové podstaty trestného činu maření spravedlnosti podle § 347a odst. 2 trestního zákoníku. Obecné soudy rozhodující skutková zjištění (včetně toho, že stěžovatel poškozenému nabídl peněžní obnos) dovodily primárně z výpovědi poškozeného, kterou vyhodnotily jako věrohodnou, mj. proto, že byla podporována dalšími důkazy. Tento svůj závěr přitom důsledně odůvodnily (srov. body 31 až 36 rozsudku okresního soudu a body 10 a 11 usnesení krajského soudu).

23. Ústavní soud neshledává ani důvod rozporovat konstrukci, na níž obecné soudy vystavěly závěr, že se stěžovatel popsáním jednáním snažil dosáhnout změny výpovědi poškozeného (srov. bod 39 rozsudku okresního soudu a bod 12 usnesení krajského soudu). Bez ohledu na jeho právní (ne)vzdělání bylo jeho nepochybným cílem, aby došlo k ukončení trestního stíhání jeho syna, přičemž mu nezáleželo na způsobu, jak toho bude dosaženo, resp. jaké konkrétní jednání musí za tímto účelem uskutečnit poškozený. Z těchto důvodů Ústavní soud nenachází ani důvod k pochybnostem o spolehlivém prokázání stěžovatelova úmyslného zavinění či k závěru o nutnosti aplikace principu *in dubio pro reo*. Stejně tak Ústavní soud nevidí prostor pro uplatnění zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku, přičemž stěžovatel v tomto směru ani nenabízí bližší argumentaci.

24. Ústavní soud nicméně musí částečně přisvědčit stěžovatelově námitce týkající se naplnění znaků kvalifikované skutkové podstaty trestného činu maření spravedlnosti uvedené v § 347a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku. Tato skutková podstata předpokládá, že pachatel jednáním popsáním v některé ze dvou základních skutkových podstat podle § 347a odst. 1 a 2 trestního zákoníku získá pro sebe nebo pro jiného značný prospěch.

25. Stávající komentářová literatura ve vztahu k § 347a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku, resp. ke znaku „značný prospěch“ v něm uvedeném, jednotně a bez dalšího

vysvětlení odkazuje na výkladové ustanovení § 138 trestního zákoníku, podle něhož se značným prospěchem rozumí prospěch dosahující částky alespoň 1 mil. Kč (srov. ŘÍHA, J. In ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 4387 a PROVAZNÍK, J. In ŠČERBA, F. *Trestní zákoník. Komentář*. 3. aktualizace Praha: C. H. Beck, 2025, výklad k § 347a; dostupné na beck-online.cz). Ustanovení § 138 trestního zákoníku je přitom taktéž jednotně interpretováno tak, že se týká výhradně majetkové škody, resp. majetkového prospěchu (srov. ŠÁMAL, P. In ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 1845 a FRYŠTÁK, M. In ŠČERBA, F. *Trestní zákoník. Komentář*. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2025, výklad k § 138; dostupné na beck-online.cz).

26. V posuzované věci obecné soudy dospěly k závěru, že se stěžovatel snažil svým jednáním dosáhnout značného prospěchu pro svého syna, neboť právě k ukončení jeho trestního stíhání (vedeného pro loupež a porušování domovní svobody) stěžovatel směřoval. Okresní soud v bodě 40 napadeného rozsudku uvedl, že značným prospěchem je třeba rozumět i prospěch imateriální, jehož význam by měl být srovnatelný s materiálním značným prospěchem, a v této souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 893/2013 ze dne 6. listopadu 2013, publikované pod č. 26/2016 Sb. rozh. tr. Dále konstatoval, že vyhnutí se trestnímu stíhání za zvlášť závažný zločin loupeže, a s tím spojené hrozbě vysokého trestu odnětí svobody, představuje prospěch, který je „zcela zřejmě srovnatelný s majetkovým prospěchem přesahujícím 1 000 000 Kč“.

27. Krajský soud uvedenou argumentaci okresního soudu týkající se naplnění kvalifikované skutkové podstaty trestného činu maření spravedlnosti uvedené v § 347a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku nijak nedoplnil. V bodě 13 napadeného usnesení pouze podotknul, že stíhaný skutek měl být posouzen nikoli jako pokus zločinu maření spravedlnosti podle § 347a odst. 2, odst. 4 písm. c) trestního zákoníku, ale jako dokonáný trestný čin stejné kvalifikace. Tento závěr odůvodnil tím, že daný čin je dokonán již pouhou nabídkou či slibem nebo poskytnutím prospěchu, přičemž k cíli, jenž je takovým jednáním sledován, nemusí dojít. Ústavní soud k tomu na okraj poznamenává, že uvedený závěr krajského soudu (jenž následně v bodě 32 napadeného usnesení aproboval i Nejvyšší soud) je v evidentním rozporu se zněním § 347a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku. O dokonání činu v momentě poskytnutí, slíbení nebo nabídnutí prospěchu, lze hovořit v případě základní skutkové podstaty maření spravedlnosti podle § 347a odst. 2 trestního zákoníku. Kvalifikovaná skutková podstata uvedená v § 347a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku však předpokládá získání značného prospěchu (pro pachatele či jinou osobu), takže je naplněna (a čin je dokonán) až skutečným dosažením značného prospěchu. Ten v posuzované věci bezpochyby nenastal (stíhání syna stěžovatele nebylo v důsledku stěžovatelova jednání zastaveno, ani nedospělo ke zprošťujícímu rozsudku), takže při přijetí výkladu pojmu „značný prospěch“, ke kterému dospěl okresní soud (a který aproboval i soud krajský), by čin skutečně musel být posouzen jako pokus kvalifikovaného trestného činu maření spravedlnosti podle § 21 odst. 1, § 347a odst. 2, odst. 4 písm. c) trestního zákoníku.

28. Nejvyšší soud výše popsanou argumentaci okresního soudu týkající se výkladu pojmu „značný prospěch“ v bodě 32 napadeného usnesení jen stručně doplnil připomínkou, že kvalifikované skutkové podstaty trestného činu maření spravedlnosti předpokládají tři kategorie prospěchu [srov. § 347a odst. 3 písm. a), odst. 4 písm. c) a odst. 5 písm. b) trestního zákoníku], načež potvrdil, že „vyhnutí se trestnímu stíhání pro zvlášť závažný zločin s trestní sazbou stanovenou v rozmezí od 2 do 10 let je zcela zřejmě srovnatelné s majetkovým prospěchem přesahujícím 1 000 000 Kč“.

29. Z výše uvedeného je tedy patrné, že dospěly-li obecné soudy k závěru, že znak značného prospěchu obsažený v § 347a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku může být naplněn i prospěchem nemateriálního charakteru, odchýlily se tím ve vztahu ke skutkové podstatě maření spravedlnosti od dosavadního převažujícího (komentářového) výkladu tohoto znaku. To však pochopitelně samo o sobě nelze hodnotit jako pochybení, *nota bene* pochybení ústavněprávního rozměru, zvláště když jde v případě trestného činu maření spravedlnosti podle § 347a trestního zákoníku stále o relativně novější právní úpravu (tento trestný čin byl do trestního zákoníku zakotven novelou č. 287/2018 Sb., s účinností od 1. února 2019). Ústavní soud se proto v první řadě musel zabývat otázkou, zda lze z ústavněprávního hlediska akceptovat takový výklad znaku „značný prospěch“ [v kontextu § 347a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku], podle kterého může být tento znak naplněn prospěchem nemajetkové povahy.

30. V této souvislosti je nezbytné v první řadě konstatovat, že popsaná argumentace obecných soudů vykazuje některé závažné nedostatky. Okresní soud uvedený právní názor odůvodnil v podstatě jen tím, že odkázal na zmíněný judikát č. 26/2016 Sb. rozh. tr. Toto rozhodnutí se ovšem netýkalo ani trestného činu maření spravedlnosti, ani znaku *prospěch*, resp. „značný prospěch“, nýbrž znaku spočívajícím ve způsobení *újmy* v kontextu skutkové podstaty trestného činu porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže podle § 248 odst. 1 trestního zákoníku. Zejména vzhledem ke skutečnosti, že znak „značný prospěch“ je definován § 138 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 138 odst. 2 trestního zákoníku, nelze přijmout tezi, že pojem „újma“ a pojem „značný prospěch“ musí být vykládány totožně tak, že vždy zahrnují i nemajetkovou podobu. Jestliže se tedy „újmou“ ve smyslu § 248 odst. 1 trestního zákoníku může rozumět i újma nemajetková, neznamená to automaticky, že i „značný prospěch“ může být vykládán tak, že takový prospěch může být i nemajetkové povahy. Odkazovanému judikátu tak lze těžko přiznat relevanci pro řešení inkriminované otázky. Krajský soud i Nejvyšší soud argumentaci okresního soudu ponechaly bez povšimnutí a nijak nedoplňily.

31. Ústavní soud dále zvažoval, zda se u některého z jiných trestných činů obsažených v trestním zákoníku operujících se znakem „značný prospěch“ připouští, aby tento znak mohl být naplněn i získáním nemajetkového prospěchu. Zjistil, že tomu tak je. Získání značného prospěchu představuje jeden ze znaků kvalifikované skutkové podstaty mj. také u trestného činu zneužití pravomoci podle § 329 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Komentářová literatura otázku, zda takovým značným prospěchem může být i prospěch nemajetkový, řeší různě. Jeden z komentářů se přiklání k záporné odpovědi, a to primárně s ohledem na vyjádření pojmu „značný prospěch“ v § 138 odst. 2 trestního zákoníku ve spojení s § 138 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku (srov. ŠÁMAL, P., RIZMAN, S., RICHTER, M. In ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 4387). Jiný komentář však dospívá k závěru, že značným prospěchem ve smyslu § 329 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku může být i prospěch nemajetkový, neboť slovní vyjádření uvedeného pojmu neomezuje jeho dosah pouze na majetkový prospěch, současně podrobněji nastiňuje, jakým způsobem je možno v některých případech posuzovat, zda je daný nemajetkový prospěch ekvivalentní prospěchu majetkovému v hodnotě alespoň 1 mil. Kč (srov. PROVAZNÍK, J. In ŠČERBA, F. *Trestní zákoník. Komentář*. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2025, výklad k § 329; dostupné na beck-online.cz).

32. Trestné činy zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 trestního zákoníku a maření spravedlnosti podle § 347a trestního zákoníku přitom vykazují poměrně značnou míru podobnosti. Oba trestné činy chrání určitý veřejný zájem a pachatelé jejich spácháním pravidelně směřují k získání prospěchu nemajetkového charakteru, takže

k jejich dokonání (podle základní skutkové podstaty) dochází bez ohledu na případný majetkový zisk, popř. na způsobení (majetkové) škody. Z tohoto důvodu jsou výše popsané úvahy týkající se výkladu znaku „získání značného prospěchu“ uváděné v souvislosti se zneužitím pravomoci úřední osoby použitelné i pro interpretaci totožného znaku obsaženého v kvalifikované skutkové podstatě maření spravedlnosti.

33. Není úkolem Ústavního soudu, aby nalézal tu „nejsprávnější“ z možných interpretací jednotlivých norem trestního práva, neboť to je úkolem především obecných soudů. Do jejich výkladu zákonných (trestněprávních) ustanovení může Ústavní soud zasahovat až v situaci, když by takový výklad ústavněprávní meze, například kdy by se dostal do kolize s principem *nullum crimen, nulla poena sine lege* (čl. 39 Listiny) nebo třeba s právem oběti na účinné vyšetřování.

34. V posuzované věci se obecné soudy přiklonily k jednomu ze dvou výkladů znaku „získání značného prospěchu“, který nabízí komentářová literatura. Tento zvolený výklad, tedy že „značným prospěchem“ může být i (značný) prospěch nemajetkový, přitom nepostrádá racionalitu, odpovídá charakteru trestného činu a není ve zjevném rozporu ani s jazykovým vyjádřením, ani s účelem daného ustanovení. Ústavní soud proto nemá důvod považovat tento zvolený interpretační směr za rozporný s principem *nullum crimen sine lege* či jinak zasahující do ústavně zaručených práv a svobod. Koneckonců sám stěžovatel připouští (viz také bod 36 níže), že je možné nemajetkový prospěch vyjadřovat prostřednictvím peněžního ekvivalentu, byť vyčíslení považuje za *takřka nemožné*, je hlavně přesvědčen, že v jeho věci ekvivalentu 1 mil. Kč nedosahuje.

35. Připuštění možnosti naplnit znak „získání značného prospěchu“ v kontextu § 347a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku i formou prospěchu nemajetkového však otevírá navazující otázku, totiž podle jakých kritérií posuzovat, zda je daný prospěch, který pachatel mařením spravedlnosti (pro sebe či jiného) získal nebo se snažil získat, skutečně „značný“, tedy v nějakém smyslu ekvivalentní majetkovému prospěchu ve výši nejméně 1 mil. Kč, ve smyslu § 138 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního zákoníku. Ústavní soud nesdílí přesvědčení stěžovatele, že objektivní vyčíslení nemajetkového prospěchu v penězích je věcí *takřka nemožnou*. Lze-li na základě úvahy, případně znaleckého posudku vyjádřit v penězích odčinění nemajetkové újmy, což se běžně nejen v kontextu trestního práva, ale (zejména) v rámci práva civilního děje, nic nebrání tomu, aby obdobně byl vyjádřen i peněžní ekvivalent nemajetkového prospěchu. Na druhou stranu považuje Ústavní soud za legitimní požadavek na přezkoumatelnost odůvodnění závěru o dovozeném peněžním ekvivalentu, potažmo rozsahu závěru o prospěchu *značném*.

36. V napadených rozhodnutích Ústavní soud postrádá vysvětlení úvah vedoucích k závěru, že v posuzované věci stěžovatel svým jednáním směřoval k získání tak rozsáhlého prospěchu (pro svého syna), že dosahuje úrovně „značný“.

37. Legitimita požadavku na takové vysvětlení vyplývá jednak z toho, že obecné soudy pro výklad inkriminovaného znaku zvolily přístup sice akceptovatelný (jak bylo vysvětleno), nicméně inovativní, a jednak z významu dané otázky.

38. Jestliže by totiž prospěch, který se stěžovatel snažil získat, nemohl být označen za značný, bylo by možné jeho čin posoudit pouze podle § 347a odst. 2, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, tedy nikoli jako zločin se sazbou od dvou do osmi let odnětí svobody, ale toliko jako přečin se sazbou od jednoho do pěti let odnětí svobody.

39. Obecné soudy požadavku náležitého odůvodnění závěru o naplnění znaku značného prospěchu, tedy prospěchu v kvantitě „značný“ nedostály. Jak bylo uvedeno, prospěch, k jehož získání stěžovatel směřoval, spočíval v ukončení trestního stíhání syna, jež bylo

vedeno pro loupež a porušování domovní svobody. Obecné soudy se spokojily s prostým konstatováním, že takový prospěch je „*zcela zřejmě srovnatelný s majetkovým prospěchem přesahujícím* (myšleno zjevně „alespoň“ – poznámka Ústavního soudu) 1 000 000 Kč“. Tak jednoduché odůvodnění však obstát nemůže, je nepřezkoumatelné. Neodpovídá ani možným návodům obsaženým v komentáři zmíněném v závěru bodu 29.

40. Ústavní soud považuje za potřebné vyjádřit se též k argumentaci, kterou na podporu závěru, že nemajetkový prospěch, který se stěžovatel snažil svým činem získat, je značný, uvedly ve svých vyjádřeních Nejvyšší soud, Nejvyšší státní zastupitelství a krajské státní zastupitelství.

41. Z jejich vyjádření plyne nesouhlas s názorem stěžovatele, že k přepočtu nemajetkového prospěchu (spočívajícího v odvrácení odsouzení/potrestání v trestní věci) na peněžitý ekvivalent lze vycházet z částek, kterými stát odčínuje nemajetkovou újmu těch, kteří byli nezákonně odsouzeni a potrestáni.

42. Ve vyjádřeních se dále objevily úvahy, které k rozlišení rozsahu nemajetkového prospěchu (základní – značný – velkého rozsahu) přistupují nikoli přes přepočet na peněžní ekvivalent. V souvislosti s úvahami o kvantifikaci rozsahu nemajetkového prospěchu, spočívajícího v odvrácení odsouzení/potrestání, prosazují myšlenku o rozlišování rozsahu prospěchu v závislosti na závažnosti trestného činu, ohledně kterého mělo maření spravedlnosti odvrátit odsouzení/potrestání.

43. V posuzované věci se stěžovatel snažil odvrátit odsouzení syna mj. za zvlášť závažný zločin loupeže, tedy za trestný čin spadající do kategorie nejzávažnějších deliktů.

44. V této souvislosti se objevuje ve vyjádřeních úvaha, že jednotlivé stupně prospěchu, s nimiž počítají kvalifikované skutkové podstaty trestného činu maření spravedlnosti uvedené v § 347a odst. 3 písm. a), odst. 4 písm. c) a odst. 5 písm. b) trestního zákoníku, lze spojovat s odvrácením odsouzení pro jednotlivé kategorie deliktů.

45. V konkrétnostech se v tomto směru názor účastníků a vedlejších účastníků liší – Nejvyšší soud se spokojí s tím, že neodsouzení pro zvlášť závažný zločin představuje značný prospěch, Nejvyšší státní zastupitelství k tomu dodává, že o prospěch velkého rozsahu podle § 347a odst. 5 písm. b) trestního zákoníku by šlo v případě odvrácení odsouzení pro trestný čin, za nějž zákon umožňuje uložit výjimečný trest, a krajské státní zastupitelství by tři uvedené stupně prospěchu vázalo přímo na tři kategorie trestných činů podle jejich závažnosti, takže o značný prospěch by se jednalo již u všech zločinů a u zvlášť závažných zločinů by byl naplněn znak prospěchu velkého rozsahu.

46. Vzhledem k tomu, že v posuzované věci se stěžovatel snažil odvrátit odsouzení syna mj. za zvlášť závažný zločin, tedy za trestný čin spadající do kategorie nejzávažnějších deliktů, pro všechny zde prospěch odvrácení odsouzení dosahuje úrovně značného prospěchu.

47. Ústavní soud nepovažuje přístup, jímž by kvantifikace nemajetkového prospěchu byla prováděna v závislosti na typové závažnosti trestného činu, se kterým se má pojit odvrácení odsouzení, za vyloučený. Jeho slabinou je, že operuje pouze s kategoriemi trestných činů, tedy s trestními sazbami, jež trestní zákoník stanoví obecně za jednotlivé trestné činy, nikoli s tresty, které reálně hrozí konkrétnímu pachateli (včetně případné sekundární sankce uplatněné v případě nesplnění podmínek uloženého alternativního trestu) a k jejichž odvrácení má maření spravedlnosti sloužit.

48. Takové pojetí je navíc spojeno s některými závažnými otázkami: Lze akceptovat, že v případě pachatele loupeže (tj. zvláště závažného zločinu) by šlo vždy o značný prospěch, bez ohledu na nízkou konkrétní závažnost jeho činu (jež by ve výsledku vedla k uložení podmíněně odloženého trestu odnětí svobody), zatímco u pachatele přečinu (např. krádeže), vykazujícího vyšší závažnost než loupež spáchaná pachatelem prvním (což by ve výsledku vedlo k uložení několikaletého nepodmíněného odnětí svobody), by o značný prospěch nešlo? Je racionální, aby kategorie „značného prospěchu“ zahrnovala desítky zvláště závažných zločinů, zatímco kategorie „prospěchu velkého rozsahu“ by se vztahovala k radikálně užší skupině trestných činů (za něž trestní zákoník umožňuje uložit výjimečný trest)? Měla by zákonná kategorizace trestných činů takový zásadní význam i v případech, kdy by mařením spravedlnosti nemělo být přímo odvráceno odsouzení, ale pachateli by šlo pouze o zmírnění trestu (např. při rozhodování o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody)?

49. Není úkolem Ústavního soudu přinášet odpovědi na tyto otázky. Ústavní soud v této souvislosti pouze připomíná, že v jiné – avšak nikoli zcela nepodobné – trestněprávní otázce odmítá jednoduché posuzování naplnění zákonných podmínek pouze v závislosti na zákonné trestní sazbě stanovené za daný trestný čin. Řeč je o posuzování existence hrozby vysokého trestu v kontextu důvodu útěkové vazby podle § 67 písm. a) trestního řádu. Judikatura Ústavního soudu zde stabilně a důsledně požaduje, aby soudy v této souvislosti zvažovaly konkrétní hrozící trest, nikoli trestní sazbu s činem spojenou [srov. nálezn. sp. zn. III. ÚS 566/03 ze dne 1. dubna 2004 (N 48/33 SbNU 3) a judikaturu na něj navazující].

50. Jinak řečeno, Ústavní soud nevyklučuje rozlišování rozsahu nemajetkového prospěchu i jinou škálou než peněžním ekvivalentem, ale upozorňuje na rizika s tím spojená. Je věcí obecných soudů, aby svou judikaturou vytvořily ústavně souladnou doktrínu kvantifikace nemajetkového prospěchu. Z obdržených vyjádření vyplývá, že konkrétnější představu o posuzování jednotlivých stupňů prospěchu v kontextu kvalifikovaných skutkových podstat trestného činu maření spravedlnosti nabízejí státní zastupitelství, nikoli soudy, které v této otázce ale mají mít konečné slovo, nehledě k tomu, že i názor jednotlivých stupňů státních zastupitelství se v konkrétnosti liší, jak bylo uvedeno. Každopádně jak zaznívá i z vyjádření, má-li dosahovat nemajetkový prospěch úrovně prospěchu značného, potažmo prospěchu velkého rozsahu, musí taková výhoda být, když ne přímo ekvivalentem, vždy srovnatelná s materiálním prospěchem ve výši alespoň 1 mil. Kč, potažmo 10 mil. Kč.

51. Ústavní soud se neztotožňuje s názorem z vyjádření, který zcela odmítá, aby se při posuzování nemajetkového prospěchu přihlíželo k potenciálnímu vyčíslení odčinění nemajetkové újmy, jež by osobě přináleželo podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů, v případě nezákonného stíhání a odsouzení za daný trestný čin. Stejný přístup totiž nabízí již zmiňovaná komentářová literatura podporující názor, že značným prospěchem může (v kontextu trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby) být i prospěch nemajetkový (srov. PROVAZNÍK, J. In ŠČERBA, F. *Trestní zákoník. Komentář*. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2025, výklad k § 329; dostupné na becn-online.cz). Ústavní soud netvrdí, že by obecné soudy měly při úvahách o tom, k jak vysokému nemajetkovému prospěchu směřovalo jednání stěžovatele, postupovat právě tímto (či analogickým) způsobem, nicméně jej považuje za jeden z přijatelných přístupů při řešení dané otázky. Argument vedlejších účastníků, že „prospěch“ a „újma“ představují odlišné pojmy, nijak nevyvrací racionalitu názoru, zejména když není srovnáván prospěch a újma, nýbrž prospěch a odčinění újmy, aby

jejich výše byla posuzována podle stejných kritérií. Vedlejší účastníci při této argumentaci navíc přehlíží, že přímo trestní zákoník prikazuje výši (majetkového) prospěchu posuzovat podle stejných částek, jaké stanoví pro určování majetkové škody, takže také vychází z toho, že újma a prospěch v podstatě představují dvě strany téže mince.

52. Úvahy o automatickém navázání pojmu „značný prospěch“ ve smyslu § 347a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku s kategorií zvlášť závažných zločinů (resp. odvrácením odsouzení pro zvlášť závažný zločin), a současné odmítnutí zohledňovat v tomto směru vyčíslení odčinění nemajetkové újmy spojené s případným nezákonným odsouzením za daný delikt nezahrnují vysvětlení, proč je neodsouzení za (jakýkoli) zvlášť závažný zločin ekvivalentní právě částce alespoň 1 mil. Kč. Ústavní soud nesdílí přesvědčení Nejvyššího státního zastupitelství, že „pro běžného obyvatele obecně bude mít nepochybně větší význam, že nebude pravomocně odsouzen pro zvlášť závažný zločin, než že v občanskoprávním sporu dosáhne na částku 1 mil. Kč (nebo naopak o tuto částku se jeho aktiva sníží)“. Pokud naznačené hypotetické dilema konkretizujeme tak, že tento „běžný obywatel“ dostane na výběr mezi podmíněně odloženým trestem odnětí svobody a povinností zaplatit 1 mil. Kč, nebude zřejmě výsledek tak jednoznačný. Ostatně peněžitý trest v celkové výši 1 mil. Kč by byl zřejmě u většiny pachatelů vyhodnocen jako přísnější trest než podmíněně odložený trest odnětí svobody.

VI. Závěr

53. Ústavní soud tedy uzavírá, že z ústavněprávního hlediska považuje za akceptovatelný výklad obecných soudů spočívající v tom, že znak „získání značného prospěchu“ ve smyslu § 347a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku může být naplněn i v případech, kdy má daný prospěch (zcela nebo částečně) nemajetkový charakter [obdobně to platí i pro prospěch velkého rozsahu ve smyslu § 347a odst. 5 písm. b) trestního zákoníku].

54. Avšak žádné z napadených rozhodnutí ani v minimální přijatelné míře nevysvětluje, proč lze prospěch spočívající v zamýšleném ukončení trestního stíhání stěžovatelova syna pro loupež a porušování domovní svobody hodnotit za značný, tedy proč lze v tomto konkrétním případě učinit závěr o úmyslu bezprostředně směřujícím k naplnění citované kvalifikované skutkové podstaty trestného činu maření spravedlnosti.

55. Napadená rozhodnutí se navíc nevypořádala s (alespoň částečně) relevantními námitkami, jimiž stěžovatel v rámci svých opravných prostředků uvedený závěr rozporoval.

56. Takové zásadní nedostatky odůvodnění Ústavní soud vyhodnotil jako zásah do stěžovatelova práva na soudní ochranu.

57. Ústavní soud dále zvažoval, s přihlédnutím k vyřčenému porušení stěžovatelova práva na soudní ochranu na jedné straně a k hospodárnosti a účelu soudního řízení na straně druhé, která rozhodnutí obecných soudů je nezbytné derogovat.

58. V této souvislosti především sledoval, aby došlo k reparaci zásahu do práv a svobod stěžovatele a zároveň nebyly neodůvodněně zatíženy obecné soudy i procesní strany řízení dalším prodlužováním trestního procesu [srov. nález sp. zn. II. ÚS 2258/14 ze dne 16. prosince 2014 (N 230/75 SbNU 567)]. Dospěl přitom k závěru, že cíle bude nejlépe dosaženo, pokud zruší pouze rozhodnutí Nejvyššího soudu. Popsané vady argumentace obecných soudů může totiž v novém rozhodnutí dostatečně napravit právě Nejvyšší soud.

59. Ústavní soud navíc nezpochybňuje, že obecné soudy vyvodily vůči stěžovateli odpovědnost za trestný čin maření spravedlnosti ústavněprávně souladným způsobem, tedy že bylo spolehlivě prokázáno naplnění základní skutkové podstaty tohoto trestného činu uvedené v § 347a odst. 2 trestního zákoníku. Pochybnost vyvolává „jen“ otázka, k naplnění které z kvalifikovaných skutkových podstat stěžovatel směřoval, tedy zda čin posuzovat přísněji jako pokus ve vztahu k § 347a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku, či pouze jako dokonaný čin podle § 347a odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Jak okresní, tak krajský soud sice tím, že dostatečně neodůvodnily naplnění znaku značný prospěch, také zasáhly do ústavně zaručeného práva stěžovatele, avšak rušení jejich rozhodnutí, tj. pravomocného odsouzení, by za situace, kdy stěžovatelova odpovědnost za maření spravedlnosti je nepochybná, těžko reálně mohlo stěžovateli přinést určitou výhodu, naopak by došlo k faktickému přerušení uloženého trestu (tj. zkušební doby podmíněného odsouzení) a tím i k oddálení jeho výkonu.

60. Na základě uvedených úvah Ústavní soud dospěl k závěru, že postačí omezit kasační zásah pouze na napadené usnesení Nejvyššího soudu, rušit rozhodnutí nižších soudů, ač i jimi bylo zasaženo do základních ústavně chráněných práv stěžovatele, vyhodnotil jako nedůvodné.

61. Jestliže Nejvyšší soud setrvá na závěru, že znak „získání značného prospěchu“ podle § 347a odst. 4 písm. c) trestního zákoníku může být naplněn i získáním nemateriálního prospěchu, bude jeho hlavním úkolem opětovně posoudit, zda ve věci stěžovatele lze učinit spolehlivý závěr, že nemateriální prospěch je zde značný. Ústavní soud zdůrazňuje, že nijak nepředjímá, jak má být uvedená otázka v konkrétní věci vyřešena, a v tomto směru proto neformuluje žádný závazný právní názor. Jestliže však Nejvyšší soud i při svém novém rozhodnutí dospěje k závěru, že stěžovatel směřoval k získání značného prospěchu, bude muset tento právní názor tentokrát podpořit důkladnější a přesvědčivou argumentací, z níž bude jasně seznatelná zvolená metoda posuzování intenzity nemajetkového prospěchu, učiněné závěry musí být přezkoumatelné. Současně zůstává Nejvyššímu soudu možnost rozhodnout ve věci rozsudkem (srov. § 265m odst. 1 trestního řádu) a změnit právní kvalifikaci stíhaného skutku.

62. Na základě výše uvedeného Ústavní soud shledal, že obecné soudy napadenými rozhodnutími (vyjma částí výroku I vyňatých částí rozhodnutí nižších soudů) porušily stěžovatelovo právo na soudní ochranu vyplývající z čl. 36 odst. 1 Listiny (výrok I). Usnesení Nejvyššího soudu postupem podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu zrušil (výrok II). Nejvyšší soud je vázán právním názorem Ústavního soudu vyjádřeným v tomto nálezu (§ 314h odst. 1 trestního řádu). Požadavek na zrušení rozsudku okresního soudu (vyjma zprošťujícího výroku) a usnesení krajského soudu (vyjma výroku II) postupem podle § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu zamítl (výrok III). Ve zbylém rozsahu (týkajícím se zprošťujícího rozsudku okresního soudu a výroku II usnesení krajského soudu) Ústavní soud ústavní stížnost podle § 43 odst. 1 písm. c) zákona o Ústavním soudu odmítl, neboť stěžovatel v tomto rozsahu zjevně nebyl oprávněn k jejímu podání.

63. Po doručení nálezu bude pokračovat před Nejvyšším soudem řízení o dovolání stěžovatele. Nejvyšší soud je vázán právním názorem Ústavního soudu vyjádřeným v nálezu a je povinen provést doplnění, jehož provedení Ústavní soud nařídil (§ 314h odst. 1 trestního řádu).

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně 14. října 2025

Jan Svatoň
předseda senátu